

Karin Slot Christiansen
Fuglene synger baglæns
250 sider
Grønningen1

Vi er ikke så vilde med, når en romanforfatter tænker sig selv og sine personlige erfaringer lidt for tydeligt ind i handlingen.

Det kan i værste fald gå ud over den forestillingsevne eller research, som giver bogen DET ekstra lag, den umiddelbare X-factor, der flytter handlingen.

Forfatteren til denne bog har arbejdet meget i medieverdenen og er desuden uddannet jungiansk inspireret psykoterapeut. Og viden fra begge lejre bruger hun en hel del i romanen ved f.eks. at analysere folks drømme med både med animus, transformationer, sjæleførere, ånder og indre kronhjorte. Og drille romanens øvrige personer f.eks. med at terapeuter til forskel fra journalister altid har hjertet med....

Karin Slot Christiansens virke som journalist lader sig heller ikke fornægte, og et sted skriver hun, som man åbenbart i de kredse taler, at en programchef *har flueknepet seertallene*, at en rejsejournalist normalt *ville give den højre arm for en tur til New York*

. Og meget andet af det sprogbrug der slynger om sig med begreber som on-air-lampe, speakoplæg og cue cards.

Til gengæld er man lidt forvirret over, hvornår romanen foregår. Medmindre altså lokomotivet kan give os et hint.

Et sted afgang nemlig et tog mod Vejle fra Københavns Hovedbanegård fra perron 4 med et beskidt, larmende diesellokomotiv i front. Diesellokomotiverne, de såkaldte MYer og MXere har ikke været i brug i en hel del år, idag foregår transporten med IC3 og IC4. Så vi snakker næppe

en handling i nyere tid, idet diesellokomotiverne blev taget ud af drift i halvfemserne, Til gengæld er DSB-poserne, der bliver nævnt, dog er en opfindelse i helt nyere tid.

Tilmed er der også noget galt i reseachen på landet, idet debatten om ulve i nyere tid i Danmark har sneget sig ind i romanen. Og det passer jo naturligvis også nogenlunde med, at indførelsen af Aarhus med to AAer, som er nævnt i bogen, blev genindført i 2011.

Men der er noget, der ikke stemmer.

Temaene i bogen er ellers fine nok og lægger op til selvrefleksion.

Katrine og Vicky er barndomsveninder. De er nu begge sidst i trediverne og lever hver deres liv. Katrine som mediekvinde i København, mens Vicky er blevet i Vestjylland, i Sørvad-området, og har giftet sig med en landmand og fået børn. Begge misunder de hinandens liv.

Det kunne jo føre en handling mange veje, og det gør den da også. Forfatteren har fantasien med sig, men sproget er noget fladt og banalt, idet solen synker over havet som en rødmende blodappelsin, og alkoholen lægger sig *som et blødt låg af flødeskum over følelserne*.

Forfatteren er god til at beskrive erotiske scener, idet de aldrig bliver vulgære og for direkte men overlader mange ting til fantasien. Til gengæld kan vi tvivle på, om reseachen også er på plads blandt landbokvinder, idet Vicky på landet nærmest synes, det er synd for dyrene, når de skal afsted til slagtning. Man er vel ikke gift landbokone, tænker vi, hvis man har den holdning til dyrene. Medmindre naturligvis man inderst inde forlængst har været på vej væk. Om Vicky så er det, det skal man næsten selv læse i bogen.

Som vi nu synes er alt for forhastet skrevet med overfladiske karakterer og et mange steder ikke-genkendeligt sprog og hurtige svar og vendinger, der vidner om, at forfatteren har mere travlt med sit tema og sin handling end at bygge sine personer op.